

NORGES HØYESTERETT

Den 6. mai 2025 ble det av Høyesteretts ankeutvalg med dommerne Arntzen, Høgetveit Berg og Stenvik i

HR-2025-804-U, (sak nr. 25-037642STR-HRET), straffesak, anke over dom:

A (advokat Brynjar Nielsen Meling)

B (advokat Sol Elden
advokat Heidi Marie Harto Reisvang)

mot

Påtalemyndigheten

truffet slik

B E S L U T N I N G :

Hva saken gjelder og bakgrunnen for den

- (1) Saken gjelder anke over lagmannsrettens dom i en sak om flere tilfeller av voldtekt og misbruk av overmaktsforhold.
- (2) Statsadvokatene i Rogaland tiltalte 8. oktober 2023 B, født 00.00.1985, og A, født 00.00.1980, for en rekke brudd på straffeloven § 292, jf. § 291 (voldtekt til samleie), § 291 (voldtekt), § 295 (misbruk av overmaktsforhold til å skaffe seg seksuell omgang), § 295 første ledd, jf. § 15 (medvirkning til misbruk av overmaktsforhold) og § 168 (brudd på besøksforbud).
- (3) Grunnlaget for tiltalen – som er gjengitt i lagmannsrettens dom – omfatter flere tilfeller av seksuell omgang mellom de tiltalte og seks fornærmede. De fornærmede har til felles at de kom til Norge som mindreårige asylsøkere rundt 2015, og fikk oppnevnt A som representant/verge. De tiltalte har vært gift siden 2009.
- (4) Agder tingrett avsa 18. april 2024 dom med slik domsslutning:
 - «1. B, født 00.00.1985, frifinnes for tiltalen pkt. V b og f.
 2. B, født 00.00.1985 dømmes for overtredelse av
Straffeloven § 292, jf. § 291
Straffeloven § 291

Straffeloven § 295 første ledd,
 Straffeloven § 295 første ledd, jf. straffeloven § 15

til fengsel i 8 år og 6 måneder, jf. straffeloven § 79 bokstav a.

Til fradrag for utholdt varetekt går 95 dager, jf. straffeloven § 83.

3. B, født 00.00.1985 dømmes til innen 14 dager fra dommens forkynnelse å betale oppreisningserstatning med tillegg av rente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første pkt. fra forfall til betaling skjer, således:

- kr 200 000 til C, hvorav kr 100 000 i solidaransvar med A.
- kr 320 000 til D, hvorav kr 120 000 i solidaransvar med A.
- kr 150 000 til E i solidaransvar med A.
- kr 170 000 til F i solidaransvar med A.
- kr 170 000 til G i solidaransvar med A.
- kr 325 000 til H, hvorav kr 150 000 i solidaransvar med A.

4. Sakskostnader idømmes ikke.

1. A, født 00.00.1980, frifinnes for tiltalen pkt. IV b.

2. A, født 00.00.1980, dømmes for overtredelse av

Straffeloven § 291
 Straffeloven § 295 første ledd
 Straffeloven § 295 første ledd, jf. straffeloven § 15
 Straffeloven § 295 første ledd, jf. straffeloven § 15 jf. § 16

til fengsel i 5 år og 9 måneder, jf. straffeloven § 79 bokstav a.

Straffen er en tilleggsdom til Agder politidistrikts forelegg av 04.12.2021, jf. straffeloven § 82 første ledd.

Til fradrag for utholdt varetekt går 94 dager, jf. straffeloven § 83.

3. A, født 00.00.1980 forbys å forfølge, besøke eller på annet vis kontakte C, jf. straffeloven § 57 første ledd i en periode på 3 år regnet fra den dagen dommen er endelig.
4. A, født 00.00.1980 dømmes til innen 14 dager fra dommens forkynnelse å betale oppreisningserstatning med tillegg av rente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første pkt. fra forfall til betaling skjer, således:
 - kr 100 000 til C i solidaransvar med B.
 - kr 120 000 til D i solidaransvar med B.
 - kr 325 000 til E, hvorav kr 150 000 i solidaransvar med B.
 - kr 170 000 til F i solidaransvar med B.
 - kr 170 000 til G i solidaransvar med B.
 - kr 275 000 til H, hvorav kr 150 000 i solidaransvar med B.
5. Sakskostnader idømmes ikke.»

(5) Begge de tiltalte anket, og påtalemyndigheten motanket. Agder lagmannsrett besluttet 28. mai 2024 å henvise ankene over bevisvurderingen under skyldspørsmålet til ankeforhandling.

(6) Agder lagmannsrett avsa 18. desember 2024 dom med slik domsslutning:

«1. B, født 00.00.1985 frifinnes for tiltalebeslutningen post I og V c).

2. B, født 00.00.1985 dømmes for overtredelse av straffeloven § 291 (to tilfeller) og straffeloven § 295 (6 tilfeller)

til fengsel i 6 – seks – år, jf. straffeloven § 79 bokstav a.

Til fradrag i straffen går 95 dager for utholdt varetekt, jf. straffeloven § 83.

3. B, født 00.00.1985 dømmes til innen 14 dager fra dommens forkynnelse å betale oppreisningserstatning med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall og til betaling skjer, til

- C med 230 000 – tohundreogtrettitusen – kroner,
- D med 230 000 – tohundreogtrettitusen – kroner,
- E med 150 000 – hundreogfemtitten – kroner
- G med 150 000 – hundreogfemtitten – kroner
- H med 270 000 – tohundreogsyttitusen – kroner, hvorav 150 000 – hundreogfemtitten – kroner i solidaransvar med A.

4. A, født 00.00.1980, frifinnes for tiltalebeslutningen post IV c), V a), V b), V c), V e) og V f).

5. A, født 00.00.1980, dømmes for overtredelse av

- straffeloven § 291,
- straffeloven § 295 (to tilfeller) og
- straffeloven § 295 jf. § 15

sammenholdt med det forhold som er endelig avgjort ved Agder tingretts dom 18. april 2024, til fengsel i 3 – tre – år og 3 – tre – måneder, jf. straffeloven § 79 bokstav a, som tilleggssdom til forelegg utstedt av Politimesteren i Agder 4. desember 2021, jf. straffeloven § 82 første ledd.

Til fradrag kommer 94 – nittifire – dager for utholdt varetekt, jf. Straffeloven § 83.

6. A, født 00.00.1980, dømmes til innen 14 dager fra dommens forkynnelse å betale oppreisningserstatning med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall og til betaling skjer, til

- E med 225 000 – tohundreogtjuefemtusen – kroner
- H med 230 000 – tohundreogtrettitusen – kroner, hvorav 150 000 – hundreogfemtitten – kroner i solidaransvar med B.

7. Saksomkostninger idømmes ikke.»

- (7) B har anket til Høyesterett for domfellelsen for tiltalepostene IIa, IIc, III, Va, Vb, Vd, Ve og Vf. Anken gjelder saksbehandlingen, lovanvendelsen og straffutmålingen.
- (8) A har anket til Høyesterett for domfellelsen for tiltalepostene IIb, IVb, IVa og Vd. Anken gjelder lovanvendelsen, saksbehandlingen og straffutmålingen.
- (9) Begge de tiltalte har begjært ny behandling av de sivile kravene.
- (10) *Påtalemyndigheten* har inngitt merknader til ankene og har godtatt lagmannsrettens dom.

Høyesteretts ankeutvalgs syn

Ankeutvalgets kompetanse

- (11) Høyesteretts ankeutvalg bemerker at anke over straffedom ikke kan fremmes uten samtykke av Høyesteretts ankeutvalg. Utvalget kan bare samtykke når anken gjelder spørsmål som har betydning utenfor den foreliggende sak, eller det av andre grunner er særlig viktig å få saken prøvd i Høyesterett, jf. straffeprosessloven § 323 første ledd.
- (12) B ble i tingretten frifunnet for tiltalepost Vb og Vf. A ble frifunnet for tiltalepost IVb. De har dermed ankerett for disse forholdene, jf. straffeprosessloven § 323 første ledd tredje punktum. For de forholdene hvor de tiltalte har ankerett, kan ankene bare nektes fremmet dersom Høyesteretts ankeutvalg enstemmig finner det klart at ankene ikke vil føre frem, jf. straffeprosessloven § 323 første ledd tredje punktum. Beslutning om å nekte anke fremmet skal være begrunnet, jf. straffeprosessloven § 323 andre ledd andre punktum.
- (13) Ankeutvalget behandler i det følgende ankegrunnene som er knyttet til tiltalepostene der en eller begge av de ankende parter har ankerett.

Lovanvendelsen – om lagmannsretten tolket straffeloven § 295 utvidende

- (14) B har anført at lagmannsretten la til grunn en utvidet tolkning av straffeloven § 295, ved å bygge skyldvurderingen for hans del på det tillits- og avhengighetsforhold som besto mellom A og de fornærmede.
- (15) Straffeloven § 295 første ledd bokstav a lyder slik:

«Med fengsel inntil 6 år straffes den som skaffer seg eller en annen seksuell omgang, eller får noen til å utføre handlinger som svarer til seksuell omgang med seg selv ved

a. misbruk av stilling, avhengighetsforhold eller tillitsforhold»
- (16) Bestemmelsen viderefører langt på vei straffeloven 1902 § 193. Om forståelsen av «stilling, avhengighetsforhold eller tillitsforhold» er det i forarbeidene – Ot.prp. nr. 22 (2008-2009) punkt 7.6.1 side 236 – vist til redegjørelsen for dagjeldende rett:

«'Stilling' omfatter alle som står i en overordnet posisjon til fornærmede, jf. Ot.prp. nr. 28 (1999–2000) side 113. 'Avhengighetsforhold' kan omfatte ulike former for personlig avhengighet til gjerningspersonen. Dette alternativet sto før reformen i 2000 i § 194 første

ledd, og tidligere teori og praksis knyttet til den bestemmelsen vil fortsatt være relevant. Om begrepet 'tillitsforhold' er det i Ot.prp. nr. 28 (1999–2000) side 113 vist til at alternativet for eksempel kan ramme tilfeller der en person innleder et fortrolig forhold til fornærmede ved lureri eller manipulasjon og ved misbruk av dette skaffer seg seksuell omgang.»

- (17) Forarbeidene viser at det ikke bare er formelle «overmaktsforhold» som rammes, men også avhengighets- og tillitsforhold som er etablert på uformelle vis, herunder ved at gjerningspersonen har manipulert fornærmede. I HR-2016-2492-A la Høyesterett til grunn at det må foretas en konkret og situasjonsbestemt vurdering av det enkelte forholdet. Momenter i vurderingen er blant annet partenes alder, erfaring og opptreden, herunder hvilken makt dette gir gjerningspersonen over fornærmede.

- (18) Lagmannsretten har i saken her foretatt både en generell og en konkret vurdering av forholdet mellom B og de fornærmede. I den generelle vurderingen skriver retten:

«Gjennomgang av chat'er mellom A og B inntatt i det faktiske utdraget på side 256 følgende, viser at flere av de fornærmede omtales i samtaler mellom de tiltalte. Selv om det skjer sent i tiltaleperioden fremkommer det i klartekst at A involverer B i sine oppgaver for vergebarna, eksempelvis 28. november og 5. desember 2018, ved å spørre om det er kommet post fra fylkesmannen. Måten kommunikasjonen foregår på viser at B er godt kjent med hvem de forskjellige afghanske guttene er og hvilke oppgaver A har for dem. Det er for lagmannsretten åpenbart at denne type informasjonsflyt også har skjedd muntlig mellom de to tiltalte.

Lagmannsretten finner etter dette bevist ut over enhver rimelig tvil at B kjente til at A var eller hadde vært representant eller verge for de fornærmede da han hadde seksuell omgang med dem, og at han var kjent med innholdet i deres utlendingssaker.»

- (19) Under de konkrete vurderingene av B' forhold til de fornærmede, er omstendighetene noe ulike. Med hensyn til fornærmede C, uttaler lagmannsretten:

«Lagmannsretten finner det bevist ut over enhver rimelig tvil at dersom C ikke hadde vært knyttet til A gjennom vergeoppdraget, ville ikke B ha kommet i posisjon til å ha seksuell omgang med ham. (...). Slik lagmannsretten vurderer det brukte B bevisst A som redskap for å presse C til å dra på et besøk han egentlig ikke ønsket å gjennomføre. Lagmannsretten viser i denne forbindelse til opplysningene om at C unndro seg den første avtalen, hvorefter han fikk beskjed fra A om at det ikke var greit at han ikke møtte opp som forutsatt.

Dette synliggjør hvilket avhengighetsforhold C stod i, både i forhold til A og B, og hvordan B benyttet seg av dette for å oppnå seksuell omgang.»

- (20) Lagmannsretten knytter med dette forholdet mellom B og C til As verv som verge, noe som kunne ha reist spørsmålet om straffeloven § 295 kommer til anvendelse ved misbruk av noen andres tillitsforhold til fornærmede. Men som det fremgår av sitatet, konstaterer retten også at C stod i et avhengighetsforhold til både A og B. Tilsvarende har lagmannsretten under alle tiltalepostene som gjelder overtredelser av § 295, konstatert at B misbrukte et tillits- og avhengighetsforhold mellom ham og de fornærmede. Spørsmålet om § 295 også gjelder ved misbruk av andres tillits- eller avhengighetsforhold settes derfor ikke på spissen.

- (21) Ankeutvalget finner det klart at anken over lagmannsrettens lovanvendelse ikke kan føre frem.

Saksbehandlingen – om saken skulle ha vært utsatt

- (22) De tiltalte har anført at det var en saksbehandlingsfeil at lagmannsretten ikke utsatte saken etter at de hadde fremlagt nye opplysninger for lagmannsretten.
- (23) Bakgrunnen var at de tiltalte iverksatte egne undersøkelser – parallelt med ankeforhandlingen. Formålet med undersøkelsene var å avklare de fornærmedes legning, både med tanke på samtykkespørsmålet under skyldvurderingen og deres troverdighet.
- (24) Straffeprosessloven § 294 bestemmer at retten skal våke over at saken blir fullstendig opplyst og kan herunder beslutte å innhente nye bevis og utsette forhandlingene. Bestemmelsen ivaretar hensynet til materielt riktige avgjørelser. I straffesaker pålegger det likevel først og fremst påtalemyndigheten å sikre sakens opplysning. Dette er blant annet ivaretatt ved straffeprosessloven § 55 andre ledd om påtalemyndighetens objektivitetsplikt og § 226 tredje ledd som fastslår at etterforskningen skal søke å klarlegge både det som taler mot mistenkte og til hans fordel. I Rt-2008-605 heter det i avsnitt 14:

«Rekkevidden av rettens plikt etter § 294 beror på sakens omstendigheter, med det generelle bevisbilde som utgangspunkt for vurderingen. Et sentralt moment er hvor alvorlig saken er. I tillegg vil det kunne ha betydning om opplysningene gjelder et viktig punkt i saken, om de antas å være til tiltaltes gunst, og om de kan fremskaffes ved rimelig innsats av tid, penger og andre ressurser i forhold til hva man må regne med kan oppnås.»

- (25) Saken her er alvorlig. Tiltalen gjelder flere tilfeller av voldtekt og misbruk av tillits- og avhengighetsforhold for å skaffe seg seksuell omgang med fornærmede som kom til Norge som mindreårige asylsøkere. De tiltaltes og de fornærmedes forklaringer utgjør de sentrale bevis, sammenholdt med ytterligere vitneforklaringer og noe dokumentbevis.
- (26) Lagmannsrettens begrunnelse for ikke å utsette saken er gjengitt slik i dommen:

«Det fremgår av rapporten at søket etter informasjon og koblinger omhandler innhenting, analyse og systematisering av åpen tilgjengelig informasjon om samtlige fornærmede i saken, seks vitner som ble ført – herunder tidligere sjømannsprest I og helsesykepleier J, samt tre andre personer som ikke ble ført som vitner.

Undersøkelsenes innhold vurderes i alle fall å ligge i grenseland for hva som kan tillates bevisført, jf. straffeprosessloven § 134. De bevis som var for hånde under ankeforhandlingen ble tillatt ført, men lagmannsretten fant ikke grunnlag for å utsette saken for videre undersøkelse av dette materialet, idet dette ikke ble ansett nødvendig for å sikre et forsvarlig avgjørelsesgrunnlag, jf. straffeprosessloven § 292 andre ledd og § 294. Hvilken seksuell legning de fornærmede har, eller hvordan de i ettertid har opptrådt på ulike profiler i sosiale medier, synes ut over de opplysninger som er fremkommet, ikke være avgjørende for lagmannsrettens avgjørelse av skyldspørsmålene. Lagmannsretten peker i denne forbindelse på at straffeloven § 291 og § 295 gir beskyttelse til fornærmede uavhengig av seksuell legning.»

- (27) Ankeutvalget mener lagmannsretten har gjort en forsvarlig vurdering av om saken burde utsettes. Deler av det materialet som de tiltaltes undersøkelser hadde fremskaffet, ble tillatt

ført, og det ble ført et vitne som forklarte seg om undersøkelsene. Utvalget peker på at det bør utvises en viss tilbakeholdenhet med å overprøve lagmannsrettens vurdering av behovet for ytterligere bevisførsel, særlig der hvor spørsmålet beror på en samlet avveining av et sammensatt bevisbilde, se Rt-2008-1350 avsnitt 16.

- (28) Ankeutvalget finner det klart at anken over lagmannsrettens saksbehandling på dette punktet ikke kan føre frem.

Saksbehandlingen – mangelfulle domsgrunner

- (29) De tiltalte har anført at lagmannsrettens domsgrunner er mangelfulle – også for tiltaleposter hvor de har ankerett. De har pekt på konkrete forhold de mener taler til deres gunst. De har videre generelt gjort gjeldende at lagmannsrettens begrunnelse ikke viser at den har vurdert disse forholdene.

- (30) I HR-2025-458-A avsnitt 28 fremheves det at retten ikke bare skal ta utgangspunkt i tiltalen, men også vurdere bevisene med utgangspunkt i en hypotese om at tiltalte er uskyldig:

«Domstolens behandling av en straffesak skjer med utgangspunkt i tiltalen, som presenterer hendelsesforløpet i et perspektiv der tiltalte er skyldig. Retten bør imidlertid også vurdere bevissituasjonen i motsatt perspektiv ved å stille seg følgende spørsmål: Er det mulig å forstå bevisene slik at tiltalte er uskyldig? Hvis dette fremstår som en realistisk mulighet ut fra det samlede bevisbildet, må tiltalte frifinnes.»

- (31) Om kravet til *begrunnelse* uttaler førstvoterende i avsnitt 31:

«Jeg tilføyer at det ikke kreves at *domsgrunnene* viser at retten har vurdert bevisene i slike ulike perspektiver som jeg har omtalt. Bare når den alternative forståelsen av bevisene utgjør et springende – det vil si sentralt – punkt i saken som ellers vil bli stående uforklart, må det gis en særskilt begrunnelse, jf. straffeprosessloven § 40 fjerde ledd slik bestemmelsen er forstått i rettspraksis.»

- (32) Som tidligere fastslått, blant annet i HR-2021-871-U avsnitt 17 med videre henvisninger, kreves det ikke at retten gjengir alle deler av sin bevisvurdering i domsgrunnene. Det sentrale er at springende punkter i saken ikke blir stående uforklart i dommen. Om såkalte «troverdighetsvurderinger» uttaler førstvoterende i HR-2025-458-A avsnitt 35 at disse inngår i den samlede bevisvurderingen, der det strenge strafferettslige beviskravet gjelder, og i avsnitt 36 at det sentrale er innholdet i forklaringen og ikke det inntrykket man får av den som forklarer seg. I tillegg må forklaringen etterprøves ved å sammenholde den med andre bevis som kan være egnet til å svekke eller styrke den, se avsnitt 38.

- (33) Lagmannsrettens dom i saken her er omfattende. Retten har angitt både generelle vurderinger av de tiltalte, de fornærmede og forholdene dem imellom, og konkrete vurderinger under hver av tiltalepostene. Det fremgår klart at de fornærmedes forklaringer står helt sentralt for vurderingen av de tiltaltes straffeskyld. Lagmannsretten har begrunnet hvorfor den fant å kunne utelukke de tiltaltes forklaringer, og hvorfor den fant de fornærmedes forklaringer troverdige der hvor den har konkludert med straffeskyld. Det at enkelte bevis ikke er omtalt, eller bare omtalt i begrenset grad, betyr ikke at de ikke er vurdert av lagmannsretten.

- (34) Ankeutvalget mener det ikke er springende punkter som står uforklart. Utvalget finner det klart at anken over lagmannsrettens saksbehandling heller ikke på dette punktet kan føre frem.

Straffutmålingen

- (35) De tiltalte har endelig anført at den utmålte straffen er for streng, og at fradraget for inaktivitet hos politiet er for lavt.
- (36) Spørsmålet om anken klart ikke vil føre frem, skal på dette punktet vurderes ut fra om det er et åpenbart misforhold mellom den utmålte straffen og de straffbare handlingene, jf. straffeprosessloven § 344 og blant annet HR-2018-1050-U og HR-2021-1729-U.
- (37) I HR-2021-372-U, som gjaldt overtredelse av straffeloven § 291 bokstav b, der den seksuelle omgangen skjedde ved suging av fornærmedes penis, uttalte Høyesterett at utgangspunktet for straff var noe under tre år for én slik overtredelse.
- (38) For overtredelser av straffeloven § 295 er det ikke noe normalstraffenivå. Ved straffutmålingen må det tas utgangspunkt i det aktuelle typetilfellet og de konkrete omstendighetene, jf. HR-2017-570-A og HR-2023-1639-A. I den sistnevnte saken hadde en polititjenestemann blant annet hatt seksuell omgang med en kvinne han kom i kontakt med gjennom arbeidet, og misbrukt tilliten hun hadde til ham. Utgangspunktet for straffen for ett tilfelle av seksuell omgang i strid med § 295 ble i den saken satt til fengsel i «ett år eller noe over dette».
- (39) B er domfelt for to tilfeller av voldtekt, jf. straffeloven § 291, og seks tilfeller av misbruk av overmaktsforhold, jf. § 295. Straffen er satt til fengsel i seks år. Ved straffutmålingen tok lagmannsretten utgangspunkt i det mest alvorlige straffbare forholdet og fastsatte deretter et forholdsmessig tillegg for de øvrige forholdene tiltalte ble domfelt for, jf. straffeloven § 79 bokstav a. Lagmannsretten tok utgangspunkt i at ett tilfelle av overtredelse av § 291 tilsa en straff av fengsel i noe under tre år, og at de to tilfellene samlet tilsa opp mot fem år. For overtredelsene av § 295 som innebar penetrering, tok lagmannsretten som utgangspunkt at hvert tilfelle tilsa en straff av fengsel i ett år og tre måneder, mens de øvrige tilfellene hver for seg tilsa ett år. Det ble i skjerpende retning vektlagt at det dreide seg om unge asylsøkere og flere fornærmede. Samlet sett vurderte lagmannsretten at domfellelsen kvalifiserte til en straff av fengsel i åtte år før fradrag for formildende omstendigheter. I formildende retning ble det vektlagt at B delvis hadde erkjent de faktiske forholdene. Det ble gitt ett år og to måneders fradrag i straffen fordi saken hadde hatt en liggetid med total inaktivitet hos politiet i 14 måneder.
- (40) A ble domfelt for ett tilfelle av voldtekt, jf. straffeloven § 291 første ledd bokstav b, hvor den seksuelle omgangen bestod av suging av fornærmedes penis, i idealkonkurrens med overtredelse av straffeloven § 295 om misbruk av overmaktsforhold. Han ble også domfelt for ett tilfelle av medvirkning til Bs misbruk av overmaktsforhold, jf. § 295, jf. § 15. Lagmannsretten tok utgangspunkt i at straffen for voldtekt tilsa noe under tre års fengsel, hvor det i skjerpende retning ble vektlagt at fornærmede var en ung asylsøker som A hadde vergeansvar for. Lagmannsretten la til grunn at misbruk av overmaktsforhold i utgangspunktet tilsier en straff av fengsel i ett år, men at det sett i sammenheng med domfellelse for voldtekt ga lite tillegg i straffen. Om medvirkningsansvaret uttalte lagmannsretten:

«Straffen for As medvirkning til B' misbruk av overmaktsforhold mot H i Spania bør etter lagmannsrettens vurdering straffes noe mildere enn hovedmannen. Forholdet er grovt da det omfatter både oralsex og anal penetrering. Lagmannsretten har ovenfor kommet til at B' handling isolert sett begrunner en straff i størrelsesorden fengsel i 1 år og 3 måneder. I tillegg kommer As medvirkning til den seksuelle omgang B utsatte H for i --- 00 da han var der for å stelle i hagen. Den medvirkning A domfelles for må gi et merkbart utslag i den samlede straffen, og bør før anvendelse av straffeloven § 79 bokstav a) tilsi en straff på noe over 1 år.»

- (41) Utgangspunktet for den samlede straffen ble for A satt til fengsel i fire år. Det ble gitt et fradrag på ni måneder for sakens liggetid hos politiet.
- (42) Ankeutvalget kan ikke se at det verken for B eller A er et åpenbart misforhold mellom den utmålte straffen og de straffbare forholdene. Fradragene for sakens liggetid hos politiet er forholdsmessige, og i tråd med de retningslinjer som er gitt i HR-2016-225-S.

Konklusjon

- (43) For de forholdene hvor de tiltalte har ankerett, finner Høyesteretts ankeutvalg det på denne bakgrunn enstemmig klart at ankene ikke vil føre frem, jf. straffeprosessloven § 323 første ledd tredje punktum.
- (44) Siden ankeutvalget enstemmig også finner at ankene ikke for noen del gjelder spørsmål som har betydning utenfor den foreliggende sak, eller det av andre grunner er særlig viktig å få saken prøvd i Høyesterett, samtykkes det ikke til ankebehandling, jf. § 323 første ledd andre punktum.
- (45) Når ankene over straffekravet nektes fremmet, skal det ikke tas stilling til begjæringen om ny behandling av sivile krav, jf. forutsetningsvis straffeprosessloven § 434 syvende ledd.
- (46) Beslutningen er enstemmig.

S L U T N I N G

Ankene over straffekravet nektes fremmet.

Borgar Høgetveit Berg
(sign.)

Wenche Elizabeth Arntzen
(sign.)

Are Stenvik
(sign.)